

Druīds un Lielā Galva.

Katrai Kultūrai ir savas zīmes, kuru klātbūtne mums nepārprotami apliecina šīs Kultūras darbību zīmju izplatības telpā. Allahabadas Zvaigzne, Pasmēness, Gulošais Buda, Džainu krusts un krucifikss, Pieta un Lielā Māte mums stāsta par to Kultūru, kuras priekšā mēs stāvam. **Druīdu Kultūras zīme ir Lielā Galva.**

Lielajai Galvai ir daudz nozīmju, bet tās visas izriet no viena galvenā simbola – Bezmiesīgā (bezķermeniskā) Vienotā Saprāta, kā visas radības, un radīšanas sākuma. Galvai ir Cilvēka seja, norādot uz Saprāta Cilvēcisko dabu un tā prioritāti Cilvēkā, uz Cilvēka piederību Saprātam. **Tikai Saprātīgais ir Cilvēks.** Tikai Saprātam ir nozīme uzlūkojot Cilvēku. Vērtība ir tikai Saprātam – Radošajam un Radītājam – Vienotajam. **Galva ir Monāde.** Dzīva Monāde, tāpēc tās sauca arī par Dzīvajām Galvām.

Galva ir no akmens, stāstot, ka, tāpat kā visas mūsu pasaules dzīvības evolūcijas pamatā ir akmens – minerālu pasaule, visas Esamības pamatā ir Saprāts. Cilvēka galva vislabāk izsaka apmaiņās esošas lodveida pasaules Ideju. Galvā ir saturs, kurā mīt, dzīvo augstākas kārtas parādība. **Galva izsaka Virsvadības un Centrālisma principu.** Galva ir nemainīga. Galva redz, dzird, elpo un runā, bet ir nejutīga pret mainīgās pasaules pieskārieniem. Galva piedalās būtiskajā, bet ir vienaldzīga pret nebūtisko, nejaušo un sīko. Galva rada ar savu klātbūtni, bet nepiedalās radītā dzīvē (bezķermeniska). Galva pārbauda un var dot padomu, bet vai un kā to īstenot – par to jā rūpējas darītājam pašam, viņam tas ir jā īsteno ar savu fizisko locekļu darbību.

Galva apliecina druīdiskās Kultūras vienotību ar Pasaules Garīgās Kultūras Pamatdoktrīnu. Bieži galva atrodas pie ūdens – avota, upes vai ezera. Tā ir norāde uz Garīgo – atdzīvinošo dzīves polaritāti, **Zināšanu un Dzīvības izcelsmes Avotu,** dzīves plūsmu un Radošās, uzturošās un mainīgās dzīvības vienotību. Katrai Druīdu teritoriālajai vienībai bija sava Galva. Tāpēc bija Lielākās – Vecākās un mazākās – jaunākās galvas, kas sasaucās ar mītu par to, ka Akmeņi aug.

Lielās Galvas nekādā gadījumā nebija pielūgsmes objekti. Druīdi neko un nevienu nepielūdza. Druīdi nebija ticīgi. **Druīdi bija Zinošie.** Galvas, tieši otrādi – kalpoja par atgādinājumu Saprāta visuresošajai klātbūtnei, **Saprāta radošajai darbībai un šīs darbības izzināmībai.** Galva bija atgādinājums par Cilvēka Saprāta dabas vadošo lomu pasaulē. **Druīdi bija elkdievības pretinieki.** Noliekot ziedus pie pieminekļa „Tēvzemei un Brīvībai”, mēs nepielūdzam sievieti tā virsotnē vai kolonnu ietverošos tēlus. Mēs izrādam cieņu mums svētajiem Ideāliem. **Tieši tāpat Druīdi godāja to Ideju, kuras visuresošo klātbūtni atgādināja Lielās Galvas.**

Akmens Galvas sastopamas ne vien Eiropā līdz pat Urāliem, bet arī Dienvidamerikā, Jukatanas pussalā, Meksikā. Tās tur piedēvē „Olmeku” kultūrai. Nebūtu pareizi domāt, ka tās tur atstājuši eiropieši – kādi pirmskolumba Amerikas atklājēji. „Olmeku” galvas liecina par purnās minētajiem kontaktiem ar patalas iedzīvotājiem. Par to pašu liecina arī tur (Dienvidamerikā) daudzviet atrodamās pamestās pilsētas un piramīdas, kādas nevarēja būt un, protams, arī nav konkistadoru „atklātās” Amerikas iedzīvotāju roku darbs. Kā Galvas, tā arī to laikabiedru celtās pilsētas ir daudz senāku civilizāciju roku darbs. „Olmeku” Galvas ir senākas par Ziemeļeiropas Druīdu Dzīvajām Galvām. Arī Dienvidamerikā tās nes tās pašas Kultūras zīmes – piederību Vienotajai Pamatdoktrīnai.

Sanskrita termins – **patala** – nozīmē zemeslodes dienvidu puslodi – „to, kur ir ar kājām gaisā”. Pēdējās Druīdiskās Kultūras paliekas Amerikas kontinentā saglabājās Peru Inku valstī, kuru, dzenoties pēc Inku zelta, iznīcināja katoliskās Eiropas konkistadori.

Turpat ir atrastas arī „mazās” kristāla galvas Cilvēka galvaskausu formā. Šodienas pētnieki apbrīno augsto tehnoloģisko varēšanu to izgatavošanā un spriež kam tās domātas – kāds ir to pielietojums. Te tiek izvirzītas viena par otru fantastiskākas hipotēzes. Tomēr

atminējums slēpjas gluži prozaiskā apstākļi – lielajā kalnu kristāla siltumietilpībā. Karstā klimatā Cilvēki sevi dzesēja, atdzesējot roku plaukstas. Kristāla galvaskausus, tāpat kā kristāla lodes, iepriekš atdzesēja avotos un baseinos, bet pēc tam turēja rokās, kamēr tie sasila. Pēc tam tos nomainīja ar citiem, no ūdens izņemtiem, bet siltos lika ūdenī dzesēties.

Kristāla lodes un galvaskausus nekad neizmantoja zīlēšanai. Tie ir mūsdienu (viduslaiku) šarlatānu izdomājumi. Antīkajā pasaulē blakus pastāvēja arī patvaļība, slinkums un māņticība. Kultūras pagrimuma laikā atsevišķu tempļu priesteri tautas ietekmēšanai ķērās pie zīlēšanas un pareģošanas. Pareģoja pēc dzīvnieku uzvedības, putnu lidojuma, dzīvnieku iekšu stāvokļa, dūmu un mākoņu formām, priekšmetu izvietojuma utt.. Tomēr tas vienmēr bija veids, kā pamatot tautai izdarītos paziņojumus, kuri tika veidoti citā ceļā un apsvērumu vadīti. Tie, kuri centās ielūkoties astrālās pasaules ainās (nākotnes skatīšana), nekad neizmantoja redzi uzbudinošus objektus, mirdzošus priekšmetus vai sveces, kas novērsa uzmanību un aizklāja astrālās pasaules tēlus. Tādus priekšmetus izmanto šarlatāni savu apmeklētāju ietekmēšanai. Īstie pareģi un „lūkotāji”, pītijas cenšas pilnīgi aiziet, norobežoties no visa pasaulīgā un visas šīs zemes realitātes.

Džungļi, pārņemot kādreiz Cilvēku apdzīvotās teritorijas, ir iekonservējuši un saglabājuši liecības gan par tur kādreiz dzīvojušo Cilvēku Kultūras varenību, gan par viņu pilsētu, tempļu un piramīdu postīšanu. Tie paši džungļi ir labi saglabājuši Lielās Galvas, kuras tagad Eiropā ir liels retums. Viena tāda savā oriģinālajā veidolā tagad glabājas Rīgas Doma baznīcas krustejā, bet tās atdarinājums (interesanti, – kāpēc gan ne oriģināls?) novietots filharmonijas skvēriņā. Oriģināls ilgu laiku bijis aprakts tajā pašā baznīcas teritorijā. Tas labi izskaidro to, kāpēc Eiropā šādu Kultūras zīmju paliek aizvien mazāk, bet nekā (?) neizskaidro to, kāpēc šo akmeņu „pētnieki un vēsturnieki” kā apjukuši staigā ap tiem Jukatanā, tāpat kā, pilnīgus nezīnīšus tēlodami, spriedelē par „Salaspils Galvas” izcelsmi un nozīmi tepat Latvijā.

Tas ir visai dīvaini, ja ņemam vērā, ka šie „vēsturnieki un pētnieki” pēkšņi liekas pilnīgi aizmirsuši Britu eposus, kuros Lielās Galvas ir ļoti plaši aprakstītas kā nozīmīga Druīdu Kultūras sastāvdaļa. **Tajos pašos (arī Artūra ciklā) materiālos ļoti labi redzama Lielo Galvu nozīme, loma un attiecības ar eposu varoņiem.** Tur Lielās Galvas parādās kā neatņemama varoņgaitu un dzīves sastāvdaļa. Tādas pat attiecības ar šīm Galvām (tāpat kā ar Pūķiem) ir attēlotas mūsu tuvāko kaimiņu krievu biļiņās. Tāpēc, esot tik plašam un interesentiem brīvi – pašā virspusē pieejamiem kultūras vēstures materiāliem par Lielajām Galvām un to nozīmi, liekas dīvaini „pētnieku un vēsturnieku” pilnīgā neziņa un nesapratne brīžos, kad viņi sastopas ar eposos apdziedāto tēlu materiālajiem pieminekļiem.

Tad viņiem 1+1 nav 2. Tad viņiem viens no 1 dzīvo savā, bet otrs 1 pilnīgi citā realitātē. **Ko gan mums par senatni stāsta tie pētnieki, kuri nav spējīgi savienot vienā divas vienas parādības daļas, kad tās abas tur rokās?** Interesanti, ka visu tādu „pētnieku” darbos tieši Lielās Galvas ir visvairāk noklusētais motīvs. Izņēmums ir Medūzas Gorgonas čūskām apvītā Galva Saules diskā (uz vairoga). Acīmredzot te šie pētnieki nesaprot tās pašas Idejas modifikāciju citā formā – tāpat, nav pazīstami ar šo Ideju un Filosofiju. Čūska ir sens Gudrības simbols.

Domāju, ka te „vēsturnieki un pētnieki” iet roku rokā ar baznīcu. Ir acīmredzams, ka viņu rīcību **acīmredzamā slēpšanai** vada viens un tas pats motīvs – noslēpt esošās Kultūras zīmes. **To viņi dara gan tādēļ, lai varētu rakstīt paši savu, sev labvēlīgu un patīkamu vēsturi, gan tādēļ, lai tajā iztēlotu sevi par kultūras sasniegumu kalngalu.** Noslēpjot atstātās kultūras pēdas, Cilvēki tiek aplaupīti divreiz.

Tautai tiek atņemta pašapziņa.

Tautai liedz attīstību nākotnē.

Nākotne izaug no pagātnes. Kāda ir bijusi pagātne, tāda ir arī nākotne. **Lielas Kultūras pēctečiem ir šīs Kultūras mantinieku tiesības.** Mūsdienīgi pielietots Druīdiskās Kultūras mantojums dotu lielas iespējas tagad, kad eiropeisks nozīmē akulturāls, neizglītots,

neaudzināts un izlaidīgs – egoistiski noziedzīgs, kad Eiropas pagrimums liek meklēt jaunus vai **kādreiz aizslēgtus dzīves ceļus**. Acīmredzot tieši tāpēc Druīdu Kultūra tiek tik intensīvi apkarota. **No vienas puses to visiem iespējamajiem līdzekļiem apmelo, bet no otras puses cenšas noslēpt visu, kas ar to saistās un atgādina par tās patieso eksistenci.**

Kad saki „es” – domā „mēs”.

Kad saki „mēs” – domā „es”.

Kad darām mēs – dari tu.

Druīdi ir Zinošie Brāļi.

Druīdisms ir izglītības sistēmā un sociālajā harmonijā balstīta Kultūra.

Druīdu filosofija dzīvo izglītības sistēmā un sociālajā harmonijā.

Druīdu pasaule bija centralizēta, strukturēta, hierarhiska un saliedēta savstarpējā kalpošanā. Druīdu pasaulē katram bija vieta, darbs un **iespēja** piepildīt savu dzīvi ar vietai un darbam atbilstošu labo.

Druīdu pasaule ir līdzsvara pasaule.

Katra Druīda izvēles brīvība līdzsvarojas rīcības disciplinētībā.

Cilvēks dzima brīvs.

Cilvēka dzimšanas vieta un laiks noteica to vietu un darbu, kuru viņš, savā brīvībā esot, varēja uzlabot vai atstāt tādu, kāda tā ir. Cilvēka paša spējas, intereses un griba sekot Radītāja dotajām **iespējām** viņu veda pretī dzīves sasniegumiem.

Druīdu Kultūra katram deva izvēles iespēju.

Cilvēks varēja izvēlēties sabiedriskas un likumpaklausīgas dzīves ceļu vai nostāšanos pret likumu, kārtību un došanos antisabiedriskas un noziedzīgas – no sabiedrības izstumtas būtnes dzīves gaitās. Tie, kuri augstāk vērtēja savas egoistiskās tieksmes, miesaskārību, prāta un valodas izlaidību un dīku dzīvi neīrībā un barbariskā vidē, kurā viņa vietu noteica viltība un dūres (cirvja) spēks, devās neauglīgās zemēs jūru piekrastēs, purvos, mežos starp veciem kapulaukiem un senām kauju vietām. Tur viņi pārtika no laupīšanas, krāpšanas, zīlēšanas, prostitūcijas un posta nelaimju piesaukšanas – melnās maģijas. Tinās pašaustu audumu gabalos vai tautas tērpu atliekās un rotās, kādas nu gadījās pa rokai, izdevās iemainīt vai nozagt.

Prostitūtas lietoja vara rotaslietas miesīgo instinktu uzbudināšanai. Izstumtie ēda no vienkāršiem māla vai koka traukiem, dzēra alkoholu un kāva meža zvērus – gaļa bija viņu galvenā iztika. Dzīvoja nabadzībā „no rokas mutē”, nīda, aprunāja un apskauda savus tikumīgos un pārtikušos tautasbrāļus – visādi maitāja viņu dzīvi un priecājās, ja kādu piemeklēja neveiksme. Par visu vairāk tie neieredzēja Valstisko kārtību, virsvadību, sabiedriskos un valsts vadoņus. Negods, pazemojumi un aizvainojums pavadīja viņus no dzimšanas līdz nāves brīdim.

Tie Druīdu pasaules iemītnieki, kuri izvēlējās Goda, tikuma un kalpošanas ceļu, dzīvoja auglīgās zemēs un pārtika no tās augļiem un sava darba. Zemnieki kalpoja Zemei. Valdnieki – tautai, bet Zeme savam Radītājam. **Viņi dzīvoja pēc principa – Valdnieks, Tauta un Zeme – Gars, dvēsele un miesa ir vienoti.**

Druīdu pasaulē Cilvēki dalījās mirstīgajos un nemirstīgajos. Mirstīgie Cilvēki bija tie, kuri, darbojoties dabas likumu un ritmu kārtībā, pildīja to prasības, nepieņemot lēmumus, kuri izraisītu personiskas atbildības sekas. Viņi neatstāja pēdas vēsturē un notikumu gaitā. Viņi bija procesa darbības rīki. Viņu esamība beidzās ar atmiņu par viņiem izzušanu.

Nemirstīgie bija visi tie, kuri pieņēma personisku atbildību radošus lēmumus un tā izraisīja vajadzību to izbaudīt nākošajās dzīvēs. **Nemirstīgie bija daiļraži, amatnieki, saimnieciskie, politiskie darbinieki un militārie vadoņi.**

Mirstīgie dzīvoja pēc principa – „labāk zīle rokā, nekā mednis kokā”. Viņi nekad netiecās pāri tam, ko tiem deva viņu tobrīd ieņemamā vieta un spējas. Mirstīgie samierinājās ar to, ko viņiem pienesa ikdienišķās dzīves ritums un sevis iepriecināšana tajā. Mirstīgie dzīvoja tāpat vien, paši sev, sava prieka pēc, gaisa pilis necēla, sevī neurķējās un necentās izmainīt to, kas pats nemainījās. Mirstīgie nejuta vajadzību mainīt to, kas ir un pieņēma visu tādu, kāds tas ir. Viņi ļāva, lai „darbs (darba plūdums) dara viņus”. Mirstīgie necentās „darīt darbu” – to rosināt un pilnveidot.

Mirstīgo dzīves pamatsolis ir Rāmums.

Nemirstīgo dzīves gaisma ir trauksme (tieksšanās uz) un Degsme. Nemirstīgie tiecas uzlabot visu un jaunradīt to, kā vēl nav, bet kas būtu gatavs ienākšanai dzīvē, par ko tad arī nes pilnu atbildību. **Radītājus sauca par dieviem,** tāpat kā radošos dabas garus un Kosmiskās Radošās būtnes ar to spēkiem.

Radošās spējas ir Dievišķas spējas un būtnes mitoloģijā.

Nemirstīgie brīvi izvēlējās palikt savu „šūpulī saņemto” spēju robežās vai tās papildināt un kuplināt izglītības un augstākas kalpošanas ceļā. **Druīdu Kultūra ir savstarpējas sabiedriskas kalpošanas Kultūra.** Druīdu Kultūrā izglītības iegūšana nozīmēja jaunu kalpošanas iespēju iegūšanu, reizē saņemot pilnīgākus rīkus un plašākas iespējas kalpošanai. Tādēļ **druīdu izglītības sistēma reizē bija arī sabiedriskā iekārta, sociālās organizētības un ģērbšanās kārtība.** Druīdu pasaulē nebija analfabētu, bet rakstītais, tāpat kā runātais vārds nesa atbildību, tāpēc viņu darbi bija pārdomāti, runa skaidra, dziļa un lakoniska, bet raksti tikai visaugstākās nepieciešamības vietā un robežās. Tika plaši lietotas zīmju, simbolu un slepenraksta sistēmas, kuras nezinātājs neuztvēra par saturu nesošām raksta zīmēm.

Druīdu pasaules izglītības sistēma dalījās 2 daļās. Pirmā – zemākā ietvēra pamata un profesionālo izglītību. Otra – augstākā izglītības daļa saturēja trejas secīgas studiju programmu – zinātņu kopas. Nemirstīgie, kopā ar mirstīgajiem apguva pamata un profesionālās izglītības daļu. Pamata izglītība sniedza mitoloģijas (pasaules uzskata), **laicīgās rakstības, matemātikas un mūzikas,** kā arī „sabiedrisko attiecību un apvidus mācības” – vēstures un tiesību pamatus – visu to, kas nepieciešams disciplinētam sabiedrības loceklim elementāro sabiedrisko attiecību veidošanai un normu ievērošanai. Ar to apmierinājās tie nemirstīgie, kuri vēlējās palikt savu spēju robežās.

Pirms izglītības sākuma visi bērni tika pārbaudīti viņu tieksmēs, spējās un vērtībās. Īpaša uzmanība tika pievērsta viņu prāta ievirzei. Ja atrada prāta defektus, atpalcību no normas vai destruktīvu ievirzi, tad tādiem izglītību liedza. Arī pirms profesionālās izglītības sākuma stingri pārbaudīja visus, kuri tiecās pēc mācekļa vietas. Druīdi zināja, ka Mīlestība ir dzīves un darba prieka pamatā, bet tās trūkums ir slinkuma, augstprātības un nodevības cēlonis, cēlonis visam tam, kas ir nāvējošs katrai tautai un Kultūrai, tāpēc bērna ceļā lika Mīlestības un cietsirdības zīmes un vēroja viņa reakciju uz tām. Stingri vēroja – kam viņš pievērsīsies, ko pieņems un glabās savā prātā.

Druīdi noteica bērna tieksmes un spējas, viņa prāta un dvēseles dabu pēc viņa rotaļām. **Tos, kuri neprata rotaļāties, atzina par mācīties nespējīgiem un nekur nederīgiem Cilvēkiem.** Tādi izglītību nesaņēma. Tiem atrada darba vietu vienkāršos stingras disciplīnas apstākļos. Tādi nekad netika uzskatīti par pilngadīgiem un nedrīkstēja precēties, bet viņu

vecāki zaudēja cienījamu Cilvēku stāvokli sabiedrībā. **Spītības un patvaļības gadījumā tādus izraidīja pie izstumtajiem.**

Katram, kurš vēlējās tikt atzīts par pilngadīgu, veidot ģimeni, laist pasaulē bērnus un baudīt cieņu sabiedrībā, bija jāpierāda sava prāta, dvēseles un fiziskā pilnvērtība. Visiem pretendentiem tika uzstādītas vienotas prasības, neatkarīgi no viņa kārtas sabiedrībā. Tās bija pārbaudes, kurās katrs pierādīja savas spējas **Cilvēciskā Labuma** minimuma pierādīšanai. Ja kāds pārsniedza šo minimumu, tad tas kļuva par pamatu pilnveidošanās darbam, lai ieņemtu augstāku sabiedrisko stāvokli.

„Arī zemnieku ģimenē var dzimt valdnieks.”

Visu noteica Cilvēka Sirds Lielums. Cilvēka dzīve un darbs rādīja viņa lielumu. Galējais vecāku pilnvērtības rādītājs ir viņu bērnu pilnvērtība. Druīdu pasaulē bērnu pilnvērtība, intereses un spējas, to pielietojums un rezultāti ir viņu vecāku sabiedrībā baudītās cieņas pamatā. Neviena, kurš laidis pasaulē nepilnvērtīgu vai noziedzīgu bērnu, nevarēja pretendēt uz kādu amatu pašpārvaldē, to izslēdza no amatnieku kārtas un zemes lietošanas tiesībām, tam liedza tālākās izglītības un izglītošanas iespējas (profesiju aizliegums!). Tādiem bija jāpārtiek no savas dzimtas žēlastības. Katra dzimta pati uzturēja savus vājiniekus un bāreņus, kā arī aprūpēja savus vecos, pieredzes un atmiņu pilnos sirmgalvjus.

Bērni un jaunieši tur bija iespēju baudītāji, pieaugušie – iespēju radītāji, bet sirmgalvji savukārt iespēju ceļu vērotāji un virzītāji, veidotāji.

Bieži vien sevišķi apdāvinātus augstas kārtas dzimtu bērnus uz laiku nodeva audzināšanā pie kārtīgiem un cienījamiem vienkāršiem zemas kārtas Cilvēkiem, lai tur viņi iepazītu dzīves vienkāršību un dabisku skaistumu. **Vienkāršu Cilvēku dvēseles izjūta, līdzietība un līdzjūtība viņu pūlēm un grūtībām, spēja strādāt ar rokām un piedalīties ikdienas darbos tika augsti vērtēta Druīdu vidē un bija obligāts augstāko kārtu Druīdu tikums.** Pēdējā pretendenta pārbaude vienmēr tika vērsta uz viņa spēju Ziedoties. Augstākais apbalvojums zemākas kārtas Cilvēkam bija kāds augstākas kārtas Druīda lietotais priekšmets, kurš tādā veidā, viņa pieskārienu piesātināts, ar lietotāja domām un darbiem veicināja veltes saņēmēja spēju attīstību.

Labestīgie, darba un dzīvespriecīgie, veltes pieņemt un dāvēt spējīgie saņēma savām spējām un interesēm atbilstošu darba pamatizglītību pieredzējušu meistar vadībā. Izglītību sniedza pēc principa „ābols no ābeles tālu nekrīt”. Tas nozīmēja, ka vienmēr tika ņemta vērā pretendenta vecāku daba, spējas un profesionālā dzīve, saprotot, ka bērna dvēseli veido no vecāku dvēselēm mantotais un bērns ir vecāku iesāktā ceļa turpinātājs. Druīdu Kultūras galvenais lozungs bija „Mācīties, Attīstīties, Sasniegt”. Augstāk par visu tika vērtētas trīs lietas – Cilvēka Tikums, darba spējas un sasniegumi. **Pēc tiem vērtēja Cilvēka Labumu.**

Atbilstoša labuma darbam spējīgais saņēma Meistara izpalīga vai Meistara zīmi. Par izpalīga darbības sekām atbildēja Meistars ar savu zīmi. Neviena darbs bez Meistara zīmes nedrīkstēja nonākt lietotāja rokās. Meistara zīme reizē bija arī Meistara dvēseles ķīla un nesējs. Tādēļ Meistars stingri pārdomāja pirms kādam sniedz sava darba augli. **Meistara darbs bija kalpošanai, bet ne peļņas gūšanai.**

Cilvēks kalpoja Dzīvībai, kalpojot savai Tautai, Dzimtenei un Zemei. Tādēļ zeme un darbs nebija īpašuma objekts, bet kalpošanas vieta. **Cilvēkam piederēja (viņam bija) viņa spējas, Tautai – darbs, bet zemei – Tauta.** Zeme kuplināja čaklu vai izputināja slinku un netiklu tautu. Zeme nebija neviena īpašumā, bet tika nodota aprūpes un iztikas atbildībā – zemnieku apsaimniekošanā uz tās dzīvojošajai dzimtai vai kopienai. Ja tā vai kāds tās ietvaros slikti apkopa viņam uzticēto zemi, tad viņu no tās padzina un ierādīja citu – mazražīgāku vietu. Tā varēja nonākt pie izstumtajiem, kuru teritorijas robežojās ar slīņķu zemēm.

Amatnieku darba rīki, ēkas un darba būves piederēja kopienai. Kopiena tās cēla un uzturēja kārtībā. Kopiena apgādāja darba rīku un izejvielu iegādes un uzturēšanu. Amatnieks uzraudzīja to kvalitāti un atbildēja par saglabāšanu un darba rezultātu.

Amatniekam – Meistaram piederēja viņa jaunrades rīki un izcilie darbi, ar kuriem viņš varēja rīkoties pēc saviem ieskatiem. Kopienā nepieļāva konkurenci, pārmērības un slinkumu. Sliktu amatnieku izraidīja. Tāpat amatniekam bija tiesības mainīt darba vietu vai mācīties jaunu amatu. Valsts pārvalde varēja pārvietot zemkopjus un amatniekus pēc vajadzības jaunu zemju apsaimniekošanai un teritoriju apgūšanai. **Zeme atalgoja pūliņus.** Raža piederēja valstij, par darbu katrs tika atalgots ar ražas daļu.

Tie nemirstīgie, kuri nāca no cienījamu vecāku ģimenēm, bija pilngadīgi, cienījami, ieguvuši pietiekamu pamatzglītību, varēja pievērsties tālākām studijām kādā no Druīdu apvienībām.

Antīkajā pasaulē Zinātne un Reliģija bija viens veselums. Zinātniskā izglītība tai pat laikā bija arī Filosofiskā un Garīgā izglītība. Druīdu pasaulē Druīds vienlaicīgi varēja būt kā valsts darbinieks, tā zinātnieks un priesteris, bet varēja arī nebūt sabiedrisku vai reliģisku posteni ieņemošs, tomēr **Druīds vienmēr bija izglītots Cilvēks – Zinātnieks un savas izziņas jomas speciālists.**

Druīdu pasaulē reliģijai tika ierādīta nozīmīga vieta, tomēr **Druīdisms nebija reliģija.** Druīdisms bija, ja tā var teikt, izglītības kults un izglītības sistēma. **Druīds – nozīmē augstu izglītību ieguvis Cilvēks.** Druīdu pasaule bija izglītotu Cilvēku sabiedrība. Precīzāk būtu teikt – Inteliģentu un Apgaismotu – Gaišu un Degošu Cilvēku pasaule. **Druīds varēja neieņemt posteni kādā no laicīgās vai reliģiskās dzīves hierarhijām, tomēr katrs to darbinieks bija izglītots Cilvēks – Druīds.** Druīdisms bija izglītību akcentējoša, uzturoša un formējoša ideoloģija, kura balstījās stingrā un labi izstrādātā filosofijā.

Druīdu ideoloģija, atzīstot Cilvēku par savas dzīves apstākļu un vides veidotāju Universālās un reālās Dabas noliktajās robežās un kā šīs dabas atbildīgu elementu, Cilvēka dzīves apstākļu veidošanas cēloni saskatīja Cilvēka rīcības motivācijā, viņa Cilvēcisko vērtību bagātībā, interesēs un spējās, to pārdomātā un saprātīgā lietojumā – tajā, ko Druīdi saprata ar jēdzienu Tikumība un Labestība jeb Cilvēka Labums.

Druīdi teica:

„Ja būs laba dvēsele, tad to atradīs labi darbi”;

„Visa laba sākums ir labs Cilvēks”;

„Laba sabiedrība ir labi Cilvēki”.

Druīdu darbības mērķis bija Labs Cilvēks labā sabiedrībā un labai sabiedrībai, tādēļ Druīdu **izglītības sistēma tika vērsta uz Laba Cilvēka audzināšanu** un pilnveidošanu, par tā sasniegšanas līdzekļiem ņemot Zināšanas, Darbu un Disciplīnu. Reliģiju Druīdi uzlūkoja un pielietoja kā zināšanu, ikdienas dzīves (prakses) un katra sevis izkopšanas un audzināšanas līdzekļu kopuma saistību vienā veselā. **Līdz ar to, reliģiskā dzīve un izglītība ir viens vesels, tomēr tā nav rituālu ievērošanas prakse, bet zināšanu iegūšanas metode.**

Attiecības ar Kosmosa Radošajām būtnēm un spēkiem veidojās uz savstarpējas sadarbības un cieņas pamatiem kalpošanā – uz pilnīgas Garīgas radniecības attiecībām un katra suverenitātes respektēšanas. Zemes un Debesu nemirstīgie sadarbojās katrā iespējā, bet neuzrēpēja viens otra prerogatīvas un, apzinoties savu atšķirību nestās ietekmes, nejaucās viens otra daļā – neuzbāzās ar savu klātbūtni tur, kur bez tās varēja iztikt. Augstākie nemirstīgie ļāva zemākajiem pašiem darboties savu dzīvju veidošanā un Zināšanu apgūšanā.

„Ko var Jupiters, to nevar vērsis.

Ko drīkst vērsis, to nedrīkst Jupiters.

Vērsis sader ar Jupiteru.”

Kosmosa Radošās būtnes uzlūkoja Druīdus par savas dzīves neatņemamu sastāvdaļu un visādi piedalījās viņu izaugsmes pūliņos. **Zemes un Debesu nemirstīgie atradās pastāvīgās ieinteresētās draudzības attiecībās.**

Druīdu izglītības sistēma vienlaicīgi darbojās gan kā interešu mūžizglītība, gan kā specializētas studiju programmas. Tas ir, Druīdi visa mūža garumā secīgi apguva pārdomāti veidotas studiju programmas, vienlaicīgi strādājot paši savos zinātniskajos pētījumos un to praktiskajā pielietojumā ikdienas dzīvē.

Studiju programmas tika dalītas trijās lielās kopās jeb kārtās – apguves pakāpēs.

Dabas un sabiedrisko zinātņu kopa.

Cilvēka dvēseles un Gara dzīves kopa.

Pār pasaulīgo Zinātņu kopa.

No vienas Zinātņu kopas uz nākošo varēja pāriet tikai pēc tās pilnīgas apguves un sekmīgas stingru pārbaudījumu izturēšanas. Pie tam, **galvenā pārbaudījumu daļa attiecās uz pretendenta morālo un ētisko kvalitāšu atbilstību apgūstamo zinātņu dabai un atbildības pakāpei, kādu radīja to apgūšana.** Trīspakāpju zinātniskā studiju sistēma atradās sabiedrisko attiecību, valsts dzīves un tajā ieņemamo posteņu saņemšanas iespēju pamatā.

Izglītība ievirzīja darbībā.

Paralēli šādai – zinātniskajai trīspakāpju izglītības sistēmai, kurā izglītību ieguva sabiedriski aktīvie un augstāko kārtu nemirstīgie, **pastāvēja arī reliģiskā divpakāpju Mistēriju iesvētīšanu izglītības sistēma,** kurā filosofiskās izglītības iespējas guva uz savu iekšējo Garīgo dzīvi orientētie zemāko kārtu pamatizglītību ieguvušie nemirstīgie. Pirmā mistēriju pakāpe tika saukta par **Lielajām Mistērijām,** kurās pielaida lielāku skaitu pretendentu un kuras notika biežāk. Retāk un ar mazāku pielaiesto pretendentu skaitu notika **Mazās Mistērijas.** Mazajās Mistērijās piedalījās tikai sekmīgie Lielo Mistēriju iesvētītie.

Katra reliģija ir Filosofijas praktiskais pielietojums – dažādu dzīves aspektu (Garīgā, dvēseliskā un fiziskā, personiskā un sabiedriskā) **savienošanas instruments.** Tiem, kam laicīgās izglītības trūkums neļauj pievērsties Filosofijas studijām, tomēr reizēm rodas jautājumi par reliģiskā instrumenta izcelsmes un darbības cēloņiem – par to, kas, kādi parādību loki stāv aiz redzamajiem reliģiskajiem simboliem un tradicionāli piekoptajiem reliģiskajiem rituāliem. Tad tādiem Cilvēkiem, neatklājot Filosofijas doktrīnas, tomēr paskaidro to atsevišķu daļu nozīmi Cilvēka dzīvē. Mistērijas pretendentu priekšā mazliet pavēra Dabas Zinību Noslēpuma priekškaru. **Tomēr mistērijas nedeva tiesības iegūt posteņus valsts pārvaldes aparātā.**

Druīdu pasaule paralēli dzīvoja vairākās valodās. Tajā bija tautas valoda, amatnieku un praktiķu terminoloģiskā darba valoda, trīspakāpju izglītības sistēmas mācību un zināšanu slēptās glabāšanas valoda un reliģiskā, mistēriju asociatīvās domāšanas tēlu valoda. Ieiet, pievienoties kādai dzīves sfērai reizē nozīmēja apgūt jaunu – šīs dzīves sfēras valodu.

Valsts pārvalde notika divos līmeņos. Pirmais bija zemākais ikdienišķās dzīves ritumu organizējošais un kārtību tajā uzturošais. Tajā darbojās teritoriālo vienību demokrātiskā pašpārvalde, vēlēšanu kārtība, ievēlēto domnieku loks un to izvirzītā „Galva”. „Galva” pārstāvēja savus vēlētajus un domi augstākā valsts pārvaldes līmeņa priekšā, domi vēlētajū priekšā un Valsts augstāko pārvaldi savā teritoriālajā vienībā.

Vēlēšanu tiesības tika piešķirtas tikai nemirstīgajiem, cienjamiem un savas spējas ar savu darbu pierādījušiem Cilvēkiem. Pie tam nebija svarīgi, vai tas bija Vīrietis, vai Sieviete. Galvenais bija princips – „viena ģimene – viena balss”. **Svešzemniekiem, nepilngadīgajiem un nepilnvērtīgajiem, tāpat kā izstumtajiem, balss tiesību nebija.** Tāpat balsstiesību nebija valsts pārvaldes augstākā līmeņa amatpersonām un karaklausībā esošajiem algotņiem.

Tāda pat divpakāpju sistēma valdīja arī armijas uzbūvē. Armijas pamatu uzturēja nemirstīgo zemessardze. **Zemnieki un zemāko kārtu sievietes ieročiem pieskarties nedrīkstēja.** Armijas pastāvīgā un pārvaldes – vadības daļa sastāvēja no militārajiem

profesionāļiem un augstāko kārtu virsniekiem. Algotņiem (reizēm arī izstumtajiem) uzticēja robežu apsardzi. Par to viņi saņēma uzturēšanās, tirdzniecības, muitas un neaizskaramības tiesības. Tas bija viens no izstumto ienākumu avotiem. Tempļiem un valsts pārvaldes augstākā līmeņa amatpersonām bija pašiem savi drošības spēki, kuri neatradās valsts militārajā dienestā un tā pakļautībā.

Valsts pārvaldes augstāko līmeni realizēja augstāko kārtu dzimtu nemirstīgie savu spēju, izglītības un interešu robežās. Dzimta mainīja kārtu sabiedriskajās attiecībās atkarībā no tā atbildības daudzuma par sabiedrības labklājību, kādu tā spēja uzņemties un atbildīgi, saprātīgi realizēt. Tas ir – tā dzimta, kura nesa lielāko labumu (pienesumu) sabiedrībai, ieņēma augstāku kārtu. Tas vienmēr nozīmēja savu vēlmju pakļaušanu sabiedrības vajadzībām. **Tas nozīmēja Kalpošanu un Ziedošanos.**

Augstas kārtas nešana un kalpošana nebija iedomājama bez atbilstošas izglītības. **Tāpēc augstāka kārtā reizē bija arī augstāks Intelīgenes līmenis dzimtā un vēsturiski dziļāka Intelīgenes darba līnija tajā.** Dinastiskums nenozīmēja tiesību mantošanu, bet dzimtas darbības līnijas un Intelīgenes tradīcijas pārņemšanas iespēju, kas nebija obligāta, bet sekmēja šīs darbības turpināšanu. **Dzimtas tradicionālā Intelīgence sniedza kvalitātes, ievirzes un atbalstu.** Tā nodrošināja atbilstības un pavēra ceļu. Tomēr visu noteica nemirstīgā paša izglītība, darba spējas un rezultāti.

Valsts pārvalde ieņēma trīs aspektus – administratīvo, saimniecisko un militāro, kuru realizēja augstāko kārtu nemirstīgie, atbilstoši savām spējām un izglītībai. Tās bija trīs varas vertikāles, kuras pakļāvās vienai **politiskajai „Galvas” virsvadībai.** To realizēja augstāko kārtu vēlēta dome, kuru vadīja viens augstāko valsts varu iemiesojošs, lēmumus pieņemošs un atbildību nesošs „patvaldnieks” – sevišķām spējām un kvalitātēm apveltīts Druīds, kurš tads (spējām un kvalitātēm apveltīts) bija jau kopš dzimšanas.

Par valdnieku nevarēja ievēlēt. Par valdnieku piedzima un kļuva tas, kurš tam bija Augstāko Spēku sūtīts. Pārējie **Druīdi to redzēja, pieņēma šo izcilību un tai pakļāvās.**

Valstī bija divas varas – Valsts laicīgā, kuru vadīja valsts laicīgo dzīvi un attiecās uz visiem tās iedzīvotājiem, un Druīdu vara, kuru attiecās tikai uz Druīdiem (trim zinātņu apgūšanas kārtām) un vadīja Druīdu dzīvi. Druīdu dzīve tika organizēta Zinātņu apguves kopās – Ordeņos, kuri nesa Koku vārdus pēc to iekšējo raksturu atbilstības. Druīdu ordeņi kārtojās atbilstoši trim apgūstamo zinātņu kopu pakāpēm. Katrai kopu grupai – Ovatiem, Bardiem un Druīdiem bija sava vadība, kuras priekšgalā atradās cienījamākie – aristokrātiskākie Druīdi. **Druīdu kopas vadīja Druīdu Mātes.** Visu Druīdu kopu vadība piekrita Lielajai Druīdu Mātei.

Druīdu Mātes simbols un varas zīme ir Vienradzis. Vienradzis iemieso abu hierarhiju – Saules un Mēness – Sievišķo un Vīrišķo Druīdu kopu sadarbību un vienotību. Mātes glabāja varas zīmes, Kausu, Balodi un Varu, kuru piešķīra (deleģēja) viņu izraudzītiem varas nesējiem. Druīdu Mātes varēja dot un varēja ņemt. Deva un ņēma pēc spējām un vajadzības.

Druīdi varēja nebūt iesaistīti politiskajā varas virsotnē, nepiedalīties varas vertikālēs, bet visi, kuri nesa varu, bija Druīdi. Tādā veidā tika nodrošināta visu varas līmeņu un vertikāļu vienība ideoloģiskajā plāksnē. Laicīgās dzīves plāksnē visu varu vienību uzturēja tempļu un priesterības institūcija. Druīdi varēja nebūt iesaistīti tempļu dzīvē un nebūt to priesteri, bet visi tempļu priesteri bija Druīdi.

Valsts varas vertikāles tika veidotas pretendentu atlases, iecelšanas un karjeras gaitas kārtībā, atbilstoši izglītībai un darba panākumiem. Te tika ņemta vērā arī dzimtas darba tradīcija. **Politiskus izvēlējās no politiķu dzimtām tā vienkāršā iemesla dēļ, ka politiskā**

darbība prasa īpašu uz saprašanas balstītu domāšanas un darbības veidu – īpašu audzināšanu, kura iespējama tikai politiķu vidē. Parasti tie bija no augstas Druīdu kārtas nākuši aristokrāti.

Administratīvā vertikālā prasīja īpašu ziedošanos, uzticību un nesavtību, tādēļ tai darbiniekus izraudzījās no Bardu zinātņu kopas apguvējiem administratoru dzimtās. Administratori reizē bija arī Likumdevēji. Jebkurā gadījumā katra no varas vertikālēm nebija tikai izpildvara, bet nesa visu savas varas pilnību – likumdošanas, izpildes un tiesu varas daļu savā darbības jomā. Varas vertikāle bija organizējošs un kārtību uzturošs spēks.

Saimnieciskās varas ziņā atradās visa tautas saimniecība un labklājība, resursi un sakari ar ārpusauli. Druīdu tautas saimniecības intereses nebija vērstas uz peļņu, bet uz reālo vajadzību nodrošinājumu visiem sabiedrības locekļiem. Saimnieciskā vara noteica darba daudzuma ierobežojumus, nodevas un izmantojamus krājumus, kā arī rūpējās par pamata un amatu izglītības kārtību un kvalitāti. Saimnieciskā vara regulēja patēriņa daudzumu un veidu, atkarībā no starptautiskās gaisotnes un valsts iedzīvotāju attīstības vajadzības.

Druīdu pasaule ir stingri regulēta – kārtībā uzturēta pasaule, tās dzīve tiek plānota un virzīta daudzu gadu perspektīvā, atbilstoši tās Vīzijai. Druīdu valsts dzīvē piedalās Kosmosa Radošās Būtnes, sūtot tai savus līdzstrādniekus, sūtņus un paverot iespējas. Druīdu kopas ir atbildīgas par šo iespēju savlaicīgu un pilnvērtīgu izmantošanu. Ar politisko varas virsotni nav jāsaprot diktatūra, bet gan īpaša saskaņojoša institūcija, kura rūpējas par visu triju varas vertikāļu saprašanas, sadarbību un saskaņotu rīcību.

Politiskā virsotne ir spēkus līdzsvarojošais un harmonizējošais elements.

Valdnieks ir trīspusīgas Arkas Slēgkmens.

Druīdu Māte ir Druīdu pasaules Saimniece.

Druīdu Māte savu pasauli var uzturēt un virzīt citiem neredzamā veidā caur Māsu pulcēšanos, saviesīgu dzīvi, dziesmām un dejām. Mūzika ir Mātes Durvis. Druīdu Māsu laiva peld Pazemes Upē. „Avalonas Migla” atveras vai slēdzas ar Druīdu Mātes Gribu. Druīdu pasaules durvis ielaiž vai aizveras ar Druīdu Mātes gribu. Druīdu Māte ir Kauss un Balodis. Pie viņas ir abas Debesu Atslēgas. Viņa izsauc vai aizvada Debesu sūtņus.

Militārā vara balstās uz Uzticību un Ziedošanos. Šīs varas posteņu ieņēmējus nevar nozīmēt pavēles kārtībā. Virsnieki paši nostājas uzticības un spēju spēka līnijās, pa kurām virzās dienesta pieredzes un nopelnu karjeras kārtībā. Savus ieročus un kara materiālus katrs izvēlas, iepērk un uzrauga pats pēc vienota parauga, atbilstoši vienības darbības veidam un saimnieciskās varas norādījumam. Druīds var nebūt virsnieks, bet katrs virsnieks ir Druīds. Militārās varas nesēji parasti dinastiskā veidā nāca no senām karavadoņu un virsnieku dzimtām. Iestājoties militārās varas vertikālē, Druīds tāds palika uz mūžu. Militārā vara bija īpašs dzīves veids, īpašas Ovatu zināšanas, īpašas tiesības un Gara dzīves stāvoklis.

„Katrs nams ir Cietoksnis.”

„Katra zemes pēda ir dzīvības vērtā.”

„Katrs Zobens ir nesēja rokas un Valdnieka Sirsds daļa.”

Virspusēji uzlūkojot, Druīdu pasaulē var redzēt līdzību ar mūsdienu pasauli. Tajā var saskatīt tās pašas detaļas un elementus, tajā ir tās pašas vajadzības un intereses. Cilvēki tāpat dzimst, skolojas, precas, biedrojas un risina savstarpējo attiecību problēmas. **Tomēr, dziļāk ielūkojoties, redzam pilnīgi citu dzīves saturu** – to, ap ko vērpjas dzīves pavediens. Redzam citu motivāciju un citu Cilvēka rīcības virzību. Druīdu pasaulē Cilvēks dzīvoja starp Debesīm un Zemi. Cilvēka dzīvē piedalījās Zeme un Debesis, un Cilvēks bija Zemes un Debesu daļa.

Zeme, Cilvēks un Debesis bija viens vesels.

Cilvēks savienoja Zemi ar Debesīm.

Druīdu pasaulē katra Cilvēka dzīvei bija jēga, vērtība un **tā ritēja ap visiem kopīgu centru**. Šis Druīdu pasaules centrs bija **Omfala un Nemetons**. „Noslēpumā turētais” un tā pasaulē iezīmētais centrs. Druīdu pasaule bija drošības un kustības līdzsvara pasaule. Tā bija **Centrālās Zemes un pilsētu psihotipu līdzsvara pasaule**, pretstatā mūsdienu **piekrastes un pilsētu nelīdzsvarotajām psihotipu attiecībām** veidotajai pasaulei.

Piekrastes – iztrūkuma, nepietiekamības un deficīta pasaulē nav centra un centrālās vērtības. **Tā ir horizontālo attiecību un meklējumu pasaule**. Mūsdienu pasaulē uzkrājums nedod drošību (var izsīkt, ja netiek papildināts, vai zaudēt savu vērtību), bet vērtība ir tikai un vienīgi telpas un robežu pārvarēšanā, pārvarēšanas ātrumā un atvērtībā, kas nodrošina ārpusē – citur esošā pārvietošanu uz šejieni vai šejienes satura izmešanu ārējā tirgū. Piekrastes psihotipam vērtība ir acīmredzamajā, pārvietošanas un pārvietošanās brīvībā, veidos un iespējās, telpas plašuma un dažādības izmantošana. **Tā ir horizontāla globalizācija**, nedrošības, ekspansijas un pozīciju sagrābšanas kāpināšana, kura galarezultātā nekad nedod un nenodrošina gaidīto, jo liek uzturēt nemītīgu ieguvuma pieplūdumu no „apdraudētās ārpusēs”. Tajā tiek eksportēta pieaugoša vajadzība – agresija, bet reizē ar „svešumā plūktu augli” importēta nedrošība.

Druīdu pasaule bija pilnīgi pretēja – Vertikālās Globalizācijas, drošības un visa pietiekamības pasaule, kas apvienojās ap Noslēpumā esošo un visiem zināmo Vērtību centru. Tos pārstāvēja **Omfala un Nemetons**. Centrs ir Vērtība, pulcēšanās ap centru ir vērtība, vērtība ir centrā. Attālināšanās no centra ir vērtības zaudēšana. Vērtības rotē un darbojas ap centru. **Robeža ir tur, kur vairs nav vērtību**.

Katrs centrs ap sevi pulcē savas vērtības. Vērtība ir Centrs, vērtība ir atrasties centra tuvumā, spēja apgādāt sevi un nešķērsot robežu, būt neatkarīgam un savdabīgam savā dzīvē, bet būt vienotam ar citiem dzīves ideālos. Centrs piešķir vērtību, pulcināja un vienoja – arī ap dažādiem centriem esošos.

Centri sapratās un sazinājās viens ar otru kā vertikālā – Zeme un Debesis, tā horizontālā – pārrobežu un pilsētu sadarbībā

Centra Ideju pārstāvēja Lielā Galva (Radītājs) un Centrālā Dzīvības Ass – Pasaules jeb Dzīvības Koks. Dzīvības Ass – **Pasaules Koks** ir visas Druīdu pasaules dzīves interešu centrs un **Lielās Galvas ķermenis**. Lielā Galva ir reizē Zīle, Rieksts un Ābols. Noslēpums un Noslēpuma Glabātājs. Dzīvības Koks savieno Omfalu – Noslēpumā turēto vērtību (Avalons jeb Ābolu sala) ar Nemetonu – pieejamo vērtību centru. Pasaules Koks (ēka) ir Dzīvības iemiesojums.

Omfala ir noslēpumā turētās Druīdu Filosofiskās doktrīnas un neiesvētītajiem neizpaužamās zināšanas. Omfala ir katra Druīdu nama centrā degošā nedziestošā uguns. Omfala ir Druīdu nama saimniece. Sieviete un viss viņas dzīvē noslēpumā turamais ir Omfala. Dabas Mātes Isīdas dzīvības norises ir Omfala. Omfala ir Noslēpumā turamais svētums.

Nemetons ir valsts centrālā daļa, sapulču vieta un pulcēšanās, Galvaspilsēta un galvenais templis, centrālā vara un varas centralizācija, varas koncentrācija un koncentrēšana, un vērtību pulcināšana vienuviet. Zināšanu apgūšana un ieguves vieta. Nemetons ir Pasaules Koka Zemes centrs. **Tuvība Nemetonam ir vērtība**. Caur to notiek tuvošanās Omfalai – noslēpumā turētajām vērtībām un vietai. **Druīdu pasaule ir Vērtību Koncentrēšanas un vertikālās kustības pasaule**. Druīdu Māte zin ceļu uz Omfalu – Avalonu un pa to ved Druīdu kopas. Viņa sniedz Ābolu par piederības zīmi un apliecinājumu tuvībai ar Omfalu.

Zeme nepārtraukti apgādā Cilvēku ar visu viņam vajadzīgo. No Zemes nāk viss pietiekamā daudzumā. Debesis vienmēr dod iespējas un padomus. **Cilvēka paša prasme savienot Zemes resursus ar Debesu dāvāto ir Cilvēka drošības pamatā**. Zemes augļu un

Debesu dāvanu plūsma ir nemitīga un nav atkarīga no Cilvēku lūgumiem pēc tās. Cilvēkam nav jāpielabinās, nav jāizlūdzas tas, kas ir Dzīvības Koka augšup un lejup ejošo sulu ritums. Cilvēkam ir jābūt pietiekamā Labestības un Gudrības – Zināšanas – Intelīgences pakāpē, lai prastu novērtēt, pieņemt un atbildīgi izmantot Zemes un Debesu dāvāto – augļus un veltes.

Tā ir Druīdu pasaules dzīves centrālā daļa, tas kodols, ap kuru rit visu tās pasaules Cilvēku dzīve. Šīs dzīves saturs un mērķis ir būt vertikālam un vertikālā kustībā – savienot Zemi un Debesis, un pieņemt Debesu dāvāto un no turienes nemitīgi pienākošo – attīstīt sevī spēju saskatīt, pieņemt un izmantot šo plūsmu, būt plūsmā un tuvumā Nemetona un tuvībā ar Omfalu.

Izstumtība ir atstumtība no Nemetona un atdalītība no Omfalas – nolemtība horizontālajām tieksmēm, pūliņiem un nedrošībai – nenodrošinātībai. Tur, kur Cilvēks zaudē interesi par Omfalu, atstājas no Nemetona un zaudē Cilvēcisko Labumu, tur viņš nepieklūst Dzīvības Koka Sulu plūsmai un zaudē dzīves drošību, kļūst par izstumto.

Omfalas Nemetona daļu uzturēja tempļu un priesterības institūcija. Lielā Galva, būdams Dzīvības Koka Radītājs un Uzturētājs, reizē bija arī šī Koka Zīle, Rieksts un Ābols. Tādā pat veidā Pasaules (Dzīvības) Koka Debesu daļā Lielā Galva dzīvoja savos atšķirīgos veidolos.

Katram veidolam ir savi darbi, valoda un augļi. Katrs Veidols, valoda un auglis zemes dzīvē ienāk citā veidā, ienes citas iespējas, pienākumus un vajadzības. Katram veidolam ir savi spēki, rīcības veidi un attiecību raksturs. **Katram veidolam ir templis.** Tempļu kopums veido „Mežu”, un mežs ir sabiedrības simbols un dzīvības uzturēšanas – zemes auglības ķīla. Tur, kur ir veselīgs mežs – tur ir Dzīvības un Zemes auglības pilnība. **Mežs ir Dzīvības uzturētājs uz Zemes un „Cilvēka Mājas”.**

Mūsdienās ar vārdu „templis” saprot vairāk sakrālu un reliģisku objektu. Tas tā ir tāpēc, ka ir mainījies arī vārda „svēts” un „svētums” saturs. Druīdiem šis vārds nozīmēja „tīrs – gaišs – kārtīgs un kārtība – nemaināms un negrozāms – sargājams”. **Druīdiem templis bija tas Nemetons, kurš atbildēja par kārtību un tīrību kādā dzīves jomā.**

Militārajai varai bija savi tempļi.

Administratīvajai – savi, saimnieciskajai – savi. Sievietēm un Vīriešiem viņu vajadzību kārtīšanai un uzturēšanai – katram savi. Tempļi bija ģimenes attiecību sargāšanai un sakaru uzturēšanai starp Cilvēkiem un valstīm. Katrā templī tā Ideju pārstāvēja tā radošais Gars – Dievs, ap kuru pulcējās nemirstīgie un mirstīgie attiecīgajās dzīves situācijās.

Tempļi bija kārtības uzturēšanas vietas – tas, ko tagad sauc par ministrijām un pārvaldēm. Centrālie Nemetonu tempļi bija ministrijas, bet to filiāles administratīvajās vienībās bija to pārvaldes un izpildes institūciju darbības vietas. **Cilvēki pulcējās tempļos, kas bija sabiedriskās dzīves Nemetoni.**

Tajā pat laikā tempļi bija skolas un medicīnas centri. Tempļi bija Druīdu mācību vietas (augstskolas), zinātnisko pētījumu centri. Tagad tos sauc par zinātņu akadēmijām un institūtiem. Priesterus tagad sauc par ministriem, akadēmiķiem un profesoriem vai inženieriem, māksliniekiem, mūziķiem un skolotājiem. Druīdu pasaulē templis bija Druīdu izglītības, zinātniskā darba un kalpošanas vieta. **Katrā templī saplūda laicīgās un Garīgās varas vertikāles – reliģiskā dzīve vienā veselumā savienoja visas dzīves jomas, katram parādoties tajā veidolā, kādu viņš pie tās tobrīd meklēja.**

Priesteri bija tempļa kalpotāji – attiecīgās iestādes darbinieki – amatpersonas. Druīds varēja nebūt amatpersona un priesteris, bet ja viņš bija amatpersona, tad bija arī kāda tempļa priesteris. Atstājot amatu varas vertikālē, viņš beidza būt priesteris, bet būdams

priesteris, nesa varu un atbildību. Druīds varēja nebūt ne viens, ne otrs – viņš varēja būt tempļa apmeklētājs, bet, ja viņš bija priesteris, tad viņam bija jābūt Druīdam.

Valsts Valdnieks bija visu varas vertikāļu augstākā amatpersona un centrālā – Nemetona tempļa augstākais priesteris.

Valdniece bija Sieviešu Nemetona tempļa augstākā priesteriene.

Druīdu Māte bija Druīdu Omfala un Nemetons.

Katrā dzīves situācijā Druīdam bija izvēles iespēja – būt tempļa apmeklētājam studentam, būt laicīgai amatpersonai vai tempļa priesterim, vai reliģiskas ceremonijas vadītājam. Atkarībā no tā, par ko Druīds tobrīd izvēlējās būt, viņš izvēlējās apģērbu, kurā ietērpās. Druīda apģērbs un viņa tā brīža dzīves uzdevuma pildīšana – pienākums ir viens un tas pats.

Druīds ir savas dzīves Galva, Koks, Omfala un Nemetons.

Apģērbs ir vizuālā valoda.

Cilvēka ietēpns ir auras materiālā daļa un starpnieks starp Cilvēka dvēseli un viņa darbiem, ķermeni un ārējo vidi. Mainoties iekšēji, mainās apģērbs. Mainot ārējo darbību, mainās apģērbs un dvēseles stāvoklis.

Kāds apģērbs, tāda dvēsele un rīcība.

Druīdu pasaules galvenās iezīmes ir Sakārtotība, Pateicība un Pieņemšana. Tās savukārt izraisa veselu rindu sekundāru parādību, kuras galu galā fokusējas vienā universālā dzīves principā – „**Mainīt Mainoties**”, kas nozīmē, ka visām dzīves uzlabojumus nesošām darbībām vispirms jā sākas ar paša Cilvēka Labuma kāpumu. Neuzlabojies Cilvēks nedrīkst saņemt uzlabojumu, bet to saņēmis, nesapratīs tā būtību un pagriezīs to postā pats pret sevi un apkārtējiem.

Jebkura uzlabojuma un izglītības pamatā ir spēja saskatīt Labo apkārtesošajā, bet esošo Labo pieņemt ar pateicību, jo tā sasniegšanā ir ieguldīts daudzu paaudžu un dzīvo organismu saskaņots darbs. Isīda – Dabas Māte ir pūlējusies un pūlas katru dienu, lai visu vajadzīgo sagādātu katrai dzīvībai radībai. Isīda ar savu daudzo palīgu starpniecību uztur kārtībā to pasauli, kurā piedzimstot ienāk katrs Cilvēks. Katram Cilvēkam tajā ir sava vieta. Lai pieņemtu un būtu laimīgs savā vietā (Cilvēks ir laimīgs tikai tad, kad ir savā vietā), ir jāpieņem sava dzīve un pasaule tāda, kāda tā ir.

Tā ir Druīdu pasaules apģērba filosofijas pamatnostādne.

Jebkurš audums reizē ir Dzīve un Pasaule savā vienotībā. Mēs dzīvojam tikai to dzīvi, kāda ir tā vide, kurā dzimstam, bet tā savukārt ir mūsu pašu (kādreiz) senču veidota. Mēs aužam savas dzīves rakstu iepriekš nostieptās nītīs. **Tāpēc tām vienmēr izmantoja tikai baltus diegus.** Baltā krāsa pārstāv Sauli un Garīgo Gudrību – zeltu. Garīgā Gudrība ir tas pamats – iekšējais saturs, ap kuru apaužas dvēsele un miesa – auduma raksts un apģērbs. Citas krāsas diegu izmantošana nītīs bija atkāpe no normas – dzīves ierobežošana, kropļošana, brīvības atņemšana, līdzsvara un Dabas kārtības jaukšana, jo Saules Gaisma ir visas dzīvības pamatā. **Krāsainas nītis tika lietotas tikai melnajā maģijā,** lai tāda auduma valkātāju pakļautu savai stingrai kontrolei. Melnas nītis nozīmēja valkātāja un valkājamo apģērbu iznīcinošo dabu. Tādēļ melnu apģērbu nēsāja tikai melnās maģijas piekopēji savu maģisko rituālu laikā.

Audums reizē ir arī apkārtesošā pasaule, kuru tajā ieejot pieņem Cilvēks. Kādu audumu viņš pieņem par savu apģērbu, tādā pasaulē arī dzīvo – tādu pieņem par savu dzīves

vidi – ievieto sevi tajā. Mūsu ķermenis un dvēsele tajā ar neskaitāmiem pavedieniem ir saistīts ar vidi, kurā dzīvojam.

Mainot vidi, mainam ķermeni un dvēseli.

Mainot dvēseli, mainam ķermeni un vidi.

Visi uzlabojumi notiek sīku nemanāmu izmaiņu uzkrāšanās ceļā.

Isīda uzmanīgi seko visām sīkajām Cilvēka dvēselē notiekošajām izmaiņām, un atbilstoši tām, maina apkārtesošās pasaules dzīvības raksturu, norises un apmērus. Slimīgas izmaiņas pievelk slimību izraisīto apstākļu un mikroorganismu savairošanos tādu cilvēku tuvumā. Ap tādiem mainās augu, kukaiņu un dzīvnieku valsts. Tāpēc Druīdi uzmanīgi vēroja izmaiņas dabā, novēroja Cilvēku māju apkārtni un pēc tā vērtēja tautā un mājas iedzīvotāju dvēselēs notiekošo. Druīdi nekad neapmetās neveselīgās vietās, jo zināja, ka to iepriekšējie iedzīvotāji ar savu dvēseļu slimībām ir saindējuši šīs vietas dabu.

Tāpat katram sīkajam uzlabojumam Cilvēka dvēselē Isīda atbild ar apkārtesošā uzlabojumu. Laika apstākļi kļūst maigāki un patīkamāki, zeme auglīgāka, sapulcējas veselību uzturoši augi un dziedātājputni. Koki, augi un dzīvnieki kļūst ražīgāki un pie tām pašām Cilvēka pūlēm dod lielāku ražu. **Tāpēc Druīdu pasaulē katra bērna audzināšanas pamatā bija Dabas skaistuma, Cilvēka dzīves labo piemēru rādīšana un atgādināšana**, skaistuma kultivēšana un uzturēšana savu māju un bērnu uzturēšanās vietās.

Labā un labo piemēru rādīšana un akcentēšana tika pielietota kā pirmā un galvenā Cilvēka veselības un spēka uzturēšanas pasākumu kopa. Ar to sākās katra diena, katrs darbs un katra ārstēšana. Druīdu ārstniecības pamatā bija dabas elementi, minerāli, augi, disciplīna (darbs), skaistums, krāsa un skaņa. **Bērna audzināšana tika uzskatīta par vecāku un apkārtesošā ārstniecību**. Pareizi – labestīgi audzināts bērns ir visu apkārtesošo veselības ķīla, jo viņš savā dvēselē pārveido visu apkārtesošo.

Druīdu pasaulē Cilvēks dzīvo saskaņā ar vidi. Viņš pieņem to neizkropļotu, tādu, kāda tā ir, atbildot uz viņa dvēselē notiekošo.

Cilvēks ir Dabas pūliņu augstākais sasniegums un ieņem tās rūpēs centrālo vietu.

Cilvēkā svarīgākais ir viņa Omfala un Nemetons. Omfala – Noslēpumā turētā vērtība ir viņa Sirds, bet Nemetons – centrālā dzīves un darbības vērtība ir viņa prāts un tā redzamā daļa – seja un acis.

Šie trīs principi nosaka to, kā un, galvenais, kāpēc tā un tieši tā ģērbās Druīdu pasaulē. Piedzimstot Cilvēks aplāj savu Garu ar dvēseli un to ar miesu – šo materiālās pasaules audumu, pašu audumu nemainot – neizdarot tajā nevajadzīgus griezumus un pārvietojumus. Dabā nav nekā lieka. Tāpēc katrs no veselā izgrieztais auduma gabals – atgriezums ir dabā esošā, nepieciešamā un tādas pat savas dvēseles daļas zaudējums. Dabā ir tās negrozāmā kārtība. Nevar pārgriezt upes ieleju ar apkārtesošajiem krastiem, laukiem un mežiem, un to sagrozīti iešūt kaut kur citā vietā starp citiem pauguriem. Upei nebūs sākuma un noteces vai tā pārpurvos to, kam ir jābūt un kas ir aramzeme. Tāpēc audumu negraiza un tā gabalus nepārvieto attiecībā vienu pret otru, bet tikai izmanto ķermeņa apsegšanai – Omfalas noslēpumā turēšanai un Nemetona izcelšanai.

Cilvēka Galva ir redzamajā goda vietā, tāpēc četru vai triju stūru auduma vidū vai tuvāk pie stūriem, atkarībā no apģērba nozīmes, izgriezta caurumu galvai, ar audumu piesedzot visu ķermeni līdz zemei. Tāpat, atzīmējot dzīves duālismu, ņēma divus auduma gabalus un tos – vienu priekšā, otru uz muguras sasprauda augšā ar saspraudēm, lai, kopā saliktiem, tiem katram tomēr ļautu dzīvot savu dzīvi savā vietā esot.

Apmetnis, uzmetnis un seģene – pusloka (diviem satiekoties un savienojoties atjaunojas pasaules pilnība ar Cilvēku pāra vienību centrā) piegriezuma audums ar

pastingrinātu kakla daļu, ir Druīdu pasaules virsdrēbes. Galvu sedz lakats, kapuce vai pārsega cilindrs ar vaļējiem galiem.

Miera laikā mierīgie iedzīvotāji un sievietes valkā garus kreklus līdz zemei. Vīrieši tāpat valkā garus kreklus vai tinas togās, tāpat kā Sievietes sevi ietin audumā. Šī tradīcija vēl arvien saglabājas austrumos dhoti un sari veidā.

Iezīmējot Cilvēku, Cilvēka vadošo lomu, viņa kontroli (Druīds ir Galva, koks un vērtības) pār sevi un atdalot Cilvēku no dzīvnieka, apjoza jostu, aplika kāju un roku saites (uzročus un kājavus), kā arī obligāti nēsājamus gurnautus. Jāsaka, ka katram apģērba gabalam bija sakrāla un praktiska nozīme. **Katrs apģērba gabals, tā garums un nostiprinājums ir saistīti ar attiecīgajiem iekšējiem orgāniem, ķermeņa daļām un Cilvēka sabiedriskajām attiecībām, kurās viņā atrodas.**

Druīdu pasaule ir darba, darba tikuma un darba prasmes pasaule. Druīdu pasaules pamats ir zemkopība un augsti attīstīta amatniecība. Druīdi bija labi metalurgi, viņiem bija labi darbarīki un materiālu apstrādes tehnoloģijas. Druīdi pazina materiālu dabu un to okultās īpatnības. Tāpēc katru materiālu izmantoja pārdomāti un savā vietā. **Viņi to varēja atļauties, jo dzīvoja lēnās un stabilās – centrālo zemju ekonomikas dzīvi visa pietiekamībā.**

Druīdu dzīve ir izsmalcinātības un skaistuma dzīve. Viņu lietotie darba rīki un paņēmieni, ēkas un attīstītā infrastruktūra atļāva pietiekami izsmalcinātu tehnoloģiju un smalki izstrādātu priekšmetu, audumu un rotu lietojumu. Audumi bija viegli, vijīgi, ar labu kritumu, tāpēc tērpi tika veidoti pēc principa – „plāns apsedz plānu”. Vairākas kārtas dažādu smalku kreklu, virskreklu un pārsegu veidoja Druīdu apģērbus. Galvenā vērtība tika piešķirta auduma kvalitātei, rakstam, krāsai un to sakrālās nozīmes atbilstībai dzīves situācijai.

Zemākās kārtas ģērbās vienkārši, atbilstoši darāmā darba specifikai un dzīves situācijai, bet vienmēr tīrās, kvalitatīvās un atbilstošas krāsas gaišās drānās. Melnu un brūnu nelietoja – brūns ir pūstošā un atmirstošā zīme un piesaukšana. Pelēku lietoja tikai tad, ja gribēja atzīmēt savu distancētību. Tas bija lūgums ievērot distanci, mieru un klusumu ap tāda apģērba nēsātāju.

Zeme un dzīve pieļauj un prasa sakārtotību un pārvaldi, tāpēc apģērbā liela loma tika pievērsta tā locījumam, auduma kārtu un kroku veidošanai, ko panāca ar savilkumiem, saspraudēm un kroku sadiegšanu. Jostas, saspraudes un galvas apsēji veidoja tērpa siluetu. Tomēr apģērbs vienmēr tika veidots tā, lai nosegtu ķermeni, apskatei atstājot tikai galvu un rokas.

Druīdi Cilvēka rokas uzskatīja par galvas turpinājumu, dvēseles Labuma un draudzības uzturētājām, tāpēc to vietai un redzamībai vai, tieši otrādi, slēpšanai piešķīra sevišķu nozīmi. **Roku stāvoklis un žesti dzīves situācijās bija sevišķa Druīdu roku valoda.** To vēl līdz šai dienai redz Svēto tēlu, dievu un kristiešu svētbilžu tēlu roku stāvokļos un žestos.

Raksturīgs Druīdu apģērbs ir kreisā pleca apmetnis, kurš brīvu atstāj tikai labo roku, un priesteru uzmetnis, kurš arī atstāj tikai plaukstas – Cilvēka darbības Garīgo daļu.

Druīdu priesteru tērpus var aplūkot baznīcas ceremoniju un svētku laikā, jo baznīckungi vēl līdz šai dienai tērpijas (ar nelielām modifikācijām) Druīdu pasaulē aizgūtos tērpos un to rotājumu rakstos – arī krusta zīme ir Druīdiskās kultūras elements, kuru pārņēmusi baznīca.

Metāls ir visaugstāk attīstītā matērijas forma, tāpēc aristokrātija valsts pārvaldes funkciju veikšanas laikā lietoja metāla priekšmetus apģērba kārtošā un saturēšanā, bet priesteru tērpi tai pat laikā tika sastiprināti ar auklām, norādot uz viņu darba nemateriālo dabu. **Izņēmums ir priesteru metāla josta,** kura būdama valdnieka un aristokrātijas atšķirības zīmes (tāpat kā zobens miera laikā – tiesas piekritības zīme) **galvas kroņa** (metāla apsējs – starojošā Saules josta – „ērķšķu vainags”) **analogi** ap vidū norādīja uz to, ka tāds priesteris stāv pāri laicīgajai dzīvei – atrodas Debesu Omfalas daļā.

Priesteri tika dalīti divās kategorijās. Augstākās kārtas priesteri – dzīves veidotāji pārzināja pārpasaulīgo zinātņu daļu un darbojās saskaņā ar to normām. Zemākās kārtas priesteri – dzīves uzturētāji darbojās saskaņā ar dabas un sabiedrisko zinātņu kopas zinībām. Viņi bija tie, kurus tagad sauc par tehnisko inteliģenci, kalpotājiem, valsts iestāžu ierēdņiem. Zemākie priesteri nekad nenēsāja metāla jostas, tomēr arī augstākās kārtas priesteri metāla jostās parādījās tikai valsts svētku laikā.

Zelta josta ap „Mildas” vidukli Brīvības pieminekļa kolonnas galā ir Druīdiskās kultūras zīmes, tāpat kā viņas rokās turētās trīs Zvaigznes – Ideāli.

Sieviete ir Omfala. Tāpēc obligāts visu sieviešu apģērba gabals ir galvas apsegs – šķidrauts. Šķidrauts parasti sedz visu sievietes augumu virs ikdienas apģērba. Šķidrautu vainago kārtai un stāvoklim atbilstošs vainadziņš. Garīgas personas vainagu rotāja izšuvumiem un stikla pērlītēm, bet laicīgās varas nesējas tad uzlika vainadziņus ar metāla detaļām, kuru daudzums un forma norādīja uz viņas vietu varas vertikālē. **Druīdu Sievietes piedalījās valsts pārvaldē vienlīdzīgi ar vīriešiem un bija tādas dzīves jomas, kurās visa vara bija sieviešu rokās.**

Katrai rotaslietai ir sakrāla nozīme. Rotaslietu nēsāšana, veids un pielietojums ir Sakrālās Vizuālās valodas daļa. Rotu izgatavošanai pielaida tikai sevišķi rūpīgi pārbaudītus un attiecīgi izglītotus Meistarus. Visi rotkaļi bija Druīdi. Visi rotkaļi ievēroja sevišķu dzīves, miesas un dvēseles tīrību. Prāta askēze bija rotkaļa obligāta ikdienas dzīves norma. Strādājot ar metālu, tur tiek iedzīvināts viss rotkaļa dvēselē esošais un notiekošais. Tā var tikt radīta cēla, dailes, labestības pilna apgarota rota un arī tāda, kura tās nesēju iedzīs postā un izārdīs visu, kas ir ap šo Cilvēku.

Tieši to pašu jāsaka par ieroču meistariem un viņu darinājumiem. Katram Vīram viņa ierocis bija viņa dvēseles dubultnieks, tāpēc pēc viņa nāves to deva līdzī kapā – neviens negribēja nest svešu dzīvi ar tās problēmām. Sliktu - ļaunprātīgu vai negoda apzīmogotu zobenu sodīja – salauza, salieca vai noslīcināja. Negodu piedzīvojušus, ļaundaru un cietsiržu ieročus nepārkalā, bet sodītus nodeva aizmirstībai - apraka. Druīdu pasaulē nebija lielāka posta, kā nest apkaunotu ieroci vai noziegumā aptraipītu rotu.

Druīds izvēlas apģērbu atbilstoši savai kārtai sabiedrībā, varas vertikālē vai mācību un iesvētību pakāpei, par ko runā viņa apģērba krāsa, dekoratīvie elementi, rotas un ieroči. **Druīdu pasaule bija Cilvēciskās Cieņas, Godaprāta un Sirdsdegsmes pasaule.** Tāds pat bija viss viņu apģērbs un dzīves vide, visi tās elementi, kuras galvenos centrus pārstāvēja Omfala – Cilvēka Gara strāvas un Nemetons, kuru iezīmēja neiztrūkstoša Lielās Galvas klātbūtne.

Es neesmu tiem, kas visus rauga.
Es neesmu tiem, kas labus darbus skaita,
Ne arī tiem, kas melus un māņus meklē.
Es neesmu tiem, kam citi labi der.

Ne tiem, kas ticēt grib,
Ne tiem, kas savu noliegumu ceļ.
Es neesmu tiem, kas dzīvo paši savā prātā
Skaitot un rēķinus vedot.

Es neesmu tiem, kas mani grib
Sevis svērtu, mērītu un atzītu par vērtu.
Es neesmu tiem, kas mani negrib,
pieprasot sev kādu iedotu par svētu.

Es neesmu tiem, kas piepilda šo zemi
ar savu skaitu, dalību un mēru.

Es neesmu tiem, kas ir pa vidu.

Es esmu tiem,
Kas Jūra bija,
Pērkondārdos zibēja
un bronzā lija.
Es esmu tiem, kas lietus bija
un kas liesma būs!

Es esmu tiem, kas nāks.
Es esmu tiem, kas ir zem sūnām,
velēnām un koku saknēm,
kas pašos pamatos šo zemi tur.

Es esmu tiem, kam sēkla esmu.
Es esmu tiem, kas nāks ar savu vētru.
Es esmu tiem, kas manis izauklētu ņems.
Es esmu tiem, kas mani pazīs
un par savu sauks.
Es esmu tiem, kas pamatu sev liks.
Es esmu tiem, kas Saules gaismā vērsies.
Es esmu tiem, kas būs ar to,
kas esmu es.

Es esmu lieveņakmens māju vietā.
Es esmu dzintars balts.
Es esmu priežu aromāts
un Saules gaisma.
Es esmu tas, kas pašos pamatos.

Es esmu solis plats.
Es esmu tiem, kas bija un kas būs.

Pauls
Baltu klubs